

Ранниятъ езанъ се разнасяше отъ височината на минаретата, мюсюманитѣ изтърпваха памаза си; въ църквитѣ клѣпаха клѣпалата и християнитѣ славяха Бога и се моляха. Мютесарифина започна деньтъ съ молитва, послѣ въсѣдна коня и съ тѣлпитѣ хора излѣве въ полето и трѣгна за къмъ Джендемъ-Дере. Пѣши и на конѣ имаше съ него повече отъ три хиляди души. Той трѣгна да търси въ доъята и въ дракаланитѣ, по тѣрсентѣ и по тѣснинитѣ, надѣсно и налѣво отъ Котленскитѣ пѣтъ. Мютесарифина дава заповѣди, и все стжелява че катацитѣ ги нѣма съ него. Старитѣ мюфтия мърмори:

— Слава Богу че ги нѣма! Това може би да е работа на Кушчията—тѣ кучетата гаури изведиѣжъ би подушили.

По пѣтя отиватъ коля слѣдъ коля, вървятъ пѣши слѣдъ пѣши и овчеритѣ съ овцитѣ; всичкитѣ бързатъ за въ Сливенъ, центъра на балканската търговия. Запититѣ распитватъ: „откъдѣ? за кждѣ? не сж ли видѣли, не сж ли чували нищо? На всичкитѣ въпроси тѣ получаватъ единъ и сжщи отговоръ: „Нищо не сж видѣли, за нищо не сж слушали“. Едни отъ тѣхъ пропусчатъ: „върви си кждѣ-то отивашъ; другитѣ задържатъ за изслѣдване. Мютесарифина распитва за всичко и се распорѣжда хладнокрѣвно. Да спазва въ бъркотията голѣмъ порѣдѣкъ, такова е умѣянieto на турското правителство. Да вършатъ всичко безъ бързина, безъ тичание; като седи на колата впрѣгната съ волове да гони и да улови заяка: такова е правителственното правило на Османлитѣ, и тѣ хиляди господаруватъ надъ милиони.

Сотиря остана надѣсно; отъ Кушъ-Бунаръ слѣзяха въ Джендемъ-дере; отъ лѣво стрѣмни скали, отъ дѣсно пропастьта и дѣното на долината, а още нищо се не види и не чуе. Гължбитѣ гугукатъ, гарванитѣ грачатъ, птицитѣ чуруликатъ, ручейкитѣ тѣкжтъ отъ Балкана и стадата пасжтъ въ долинитѣ. Овчеритѣ и чобанитѣ нищо не видѣли и не чували. Наконецъ мютесарифина достигна до запустѣлиитѣ дворъ; той припускаше напрѣдъ всички; нѣколко челоувѣка довтасаха подиръ него припускайки.